N°. 36. A°. 1837.

DONDERDAG DEN 4den MEI.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, *den* 1 *Mei* 1837.

Namens Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, wordt bij deze ter kennis van de belanghebbenden gebragt, dat de Commissie tot aanneming en beoordeeling der aangiften van verkochte *Dram en Malassie*, in plaats van op den 5den hare eerste Vergadering houden zal, op Vrijdag den 12den dezer maand.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Advertissementen.

(17249) In den Boedel L. LINCKE, bevinden zich nog eenige *ZAK-HOROLOGIEN*, waarvan de Eigenaren onbekend zijn, of zich niet hebben aangemeld; wordende bij deze bekend gemaakt, dat zoo er tegens Maandag den 8sten dezer, geene behoorlijke reclames gedaan worden, met overlegging van bewijs van eigendom; dezelve Horologien, publiek op dien namiddag, door den Vendumeester S. F. FLU, zullen worden verkocht.

Paramaribo, *den* 3 *Mei* 1837.

De Tweede Commies bij het Departement der Onbeheerde Boedels en Weezen,
M. N. ARLAUD.

*** De plegtige INWIJDING van het *NIEUWE KERKGEBOUW* der *Nederlandsche Israëlitische Gemeente*, op Vrijdag den 5den dezer, des voormiddags ten *acht* uren zullende plaats vinden; — zoo wordt hiervan bij deze aan alle Ingezetenen dezer Volkplanting kennis gegeven.

Paramaribo, *den* 3 *Mei* 1837.

Namens het Kerkbestuur,
J. E. SOESMAN,
Secretaris.

M. J. COSTER & C°.,
hebben ontvangen per Kapitein F. H. ZEIJLSTRA:

BLAAUWE-, PAARSE- en ROODE HAARLEMMER GINGANS; ZWITSERSCHE CALICO'S *(NIEUWE PATRONEN)*; Shirtings; Iersche Linnens; Vriesche Bonten; Nabaal Streep; Servetgoed; Russisch Calminck; Paardenhaar voor Overtreksels; Flanel; Drap de Zephir; zwarte Vesten Zijde en Florence; Mans-, Jongens- en Kinder Schoenen; gewast Vellen en Zool Leêr; Mans-, Jongens- en Kinderen Zijden Hoeden; Dames Hoeden en Bouquetten.

Compleete Tafel-, Thee- en Koffij Serviesen; diverse blaauw gedrukte Goed; diverse Porceleinen; Soepterines; Ovale en gedekte Schotels; Salade Bakken en desert dito; Lampetkommen en Bakken; &c., &c.

Jenever in kelders, en nog voorradig: Roodewijn in kisten. (18119)

(18120) F. B. BINZ vertrekt.

EEREDIENST
BIJ DE
Hervormde Gemeente.

Op *HEDEN* (HEMELVAARTS-FEEST), des voordemiddags ten *half negen* ure, GODSDIENSTOEFENING.

BURGERLIJKE STAND.

Van den 23sten tot en met den 30sten April 1837, zijn ingeschreven, als:

BEVALLEN: Quasiba van la Parra, zoon. — Matje Carolina Walther, dochter. — Anna Benjamin de Vries, Echtgenoot van Simon Jacob Gomperts, zoon. — Christina Smith, zoon. — Frederika Stroomnat, zoon. — Abigael Goedschalk, zoon. — Alida van Pringele, dochter. — Dirkje Johanna Kuijperen, Echtgenoot van Friderich Christiaan Ludwich Heepke, zoon.

OVERLEDEN: James Robertson, oud 47 jaren. Charlotte Louisa Henrietta, dochter van Christina Anna van Hersfeld, oud 13 maanden. — Francina Johanna, dochter van Anna Carolina Lidia Rittinger, oud 2 jaren en 3 maanden. — Jan Willem Beeldsnijder, zoon van Johanna Beeldsnijder, oud 2 jaren en 3 maanden. — Kapitein Meerzorg, (gepasporteerde Guide), oud .. jaren. — Johannes Anthonie Harke, oud 45 jaren. — Peter Petersen, oud 29 jaren. — Aurora van Blik, oud 102 jaren.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 29sten April, de Engelsche Schoener *Caroline*, Kapt. WILKENS, van Demerary, ligt Quarantaine.

Den 2den dezer, het Schip *Suriname*, Kapt. R. VAN DER MEIJ, van Amsterdam, hebbende 27 dagen reis.

In TEXEL gearriveerd, de volgende Schepen, als:

Den 27sten Maart, *Sara Anna Cornelia*, H. K. DIJKHUIS. — Den 28sten, *de Zwaan*, C. J. VAN DRIESTEN. — Idem *de Twee Gebroeders*, J. K. POTJEWIJD. — Idem, *Harmonie*, G. E. BOER. Allen van hier.

NIEUWSTIJDINGEN.

(Uittreksels uit de *Nederlandsche Dagbladen* tot en met 1 April 1837.)

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, 30 Maart.

Onlangs is door Z. M. den Keizer van Rusland, eene fraaije met brillanten versierde ring ten geschenke gezonden aan den heer *J. C. van Ryneveld*, eerste luitenant bij het corps rijdende artillerie, fungerend kapitein voor het wapen der artillerie bij de koninklijke milit. akademie te Breda, als een bewijs van het welgevallen, waarmede Hoogstdezelve ontvangen heeft het door dien heer geschreven, belangrijke werk *over de omwenteling in Polen, of schets der voornaamste Poolsche staats- en krijgsgebeurtenissen, gedurende de jaren* 1830 *en* 1831, met kaarten en plans, waarvan een exemplaar door den heer *van Ryneveld* aan den Keizer aangeboden was.

In de Duitsche bladen leest men het volgende:

Volgens berigt uit Berlijn dd. 24 Maart wordt de drukkekoerier wissel tusschen de groote Mogendheden van het Oosten eensdeels toegeschreven aan de huwelijks-aangelegenheid des Hertogs van Orleans, anderdeels aan nieuwe gemeenschappelijke onderhandelingen tot eindelijke vereffening van de *Hollandsch-Belgische* kwestie.

Uit Munchen wordt dd. 26 Maart het volgende geschreven:

Heden, op groenen Donderdag, had aan het koninklijke Hof de op dezen dag gebruikelijke voetwassching plaats, welke de Koning zelf verrigtte. De grijsaards verschenen in nieuwe kleeding, werden gespijzigd en ontvingen geschenken. De oudste dezer lieden was 98 jaar, en de jongste 87 jaar oud. — Even zoo verschenen daarbij, als van ouds, twaalf arme jonge meisjes, welke mede, ter herinnering aan de instelling van het heilig avondmaal nieuw gekleed werden en geschenken ontvingen. Hare geleidster was eene 82 jarige weduwe. De Koning was bij deze plegtigheid van het gansche Hof omringd.

In een der Engelsche dagbladen komt de volgende annonce voor:

„*Men vraagt in een gezin, welks leden allen van zwakke gezondheid zijn, eenen gezonden Huisgeleerde, die tegelijker tijd als geneesheer, wondheeler, artsenijmenger en vroedmeester kan werkzaam zijn. Hij behoort ook te kunnen haarknippen en kappen; nu en dan moet hij gebeden, en iederen zondag eene preek voorlezen. Hij zal eene goede jaarwedde genieten.*"

FRANKRIJK.

PARIJS, den 18 Maart.

Hier te Parijs wordt heden veel gesproken over een zonderling voorval, hetwelk gisteren middag heeft plaats gehad. Een inwoner uit het kwartier van den Planten-tuin zich willende ontdoen van eenen hond, die hem tot last was, stelde het dier in handen van eenen commissionnair, om het in de rivier te verdrinken. De boodschaplooper den Planten-tuin doorgaande, kwam op den wreeden inval, om het arme dier in een der beerenkuilen te werpen en deed zulks. In den kuil bevond zich eene beerin met twee welpen. Deze laatsten sprongen dadelijk toe om den hond te verscheuren, maar het gezigt van het arme dier, hetwelk trillende en bevende om genade scheen te smeken, had eene geheel andere uitwerking op de beerin. Haren woesten aard ditmaal verwinnende, wierp zij zich tusschen hare welpen en den hond, welken zij halstarrig tegen hare jongen bleef verweren. Aldus beschermd, kroop de hond in het hok waar de drie beeren gevoerd werden; hij is aldaar den ganschen nacht verbleven, altijd verdedigd wordende door de beerin, en toen de oppassers dezen morgen gekomen zijn, hebben zij het arme dier onbezeerd uit het hok gehaald. Een der oppassers heeft het tot zich genomen.

De prefekt van policie heeft den commissionnair, wegens zijne wreedheid, van zijne plaats ontzet.

In de *Gazette de France*, die, zoo als men weet, ijverig voor DON CARLOS partij trekt, wordt thans het volgende gemeld: „KAREL V heeft zich den 15den Februarij te Hernani (nabij San Sebastian) bevonden. Eene groote menigte volks had zich onder de vensters van het gebouw, waarin hij zich bevond, verzameld, en deed luide kreeten hooren, die van deszelfs gehechtheid en trouw getuigden. De vorst is op het balkon verschenen en heeft het volk op eenen even welwillenden, als roerenden toon aangesproken. Na den tegenwoordigen staat van zaken te hebben afgeschetst en van de verwachtingen op eene gelukkige uitkomst, die men thans voor zijne regtvaardige zaak mag koesteren, te hebben gesproken, heeft de Koning (DON CARLOS) gezegd: „Gij zult mij

in dezen strijd steeds aan uw hoofd zien, en indien ik mogt vallen, is mijn zoon daar, om mij te vervangen. Gij zult in hem uwen wettigen Souverein erkennen."

„De dagbladen van Barcelona, hangen een tafereel van den toestand van Katalonie op, dat voor het revolutionnaire bestuur verontrustend is. Op alle punten vertoonen zich daar Koningsgezinde troepen en nergens ontmoeten zij eenige hinderpaal."

De Afgevaardigde CORMENIN heeft dezer dagen een vlugschrift in het licht gegeven, waarin hij op zeer scherpen toon het ministeriele voorstel, om aan den hertog van Nemours, als *apanage*, uit 's Rijks domeinen, het kasteel van Rambouillet met uitgestrekte bosschen af te staan, aantast; in breede berekeningen treedt over de groote rijkdommen, die het Huis van Orleans sedert 1814 heeft weten te verwerven; en bijzonder uitweidt over het groote nut, dat men aan het Fransche volk zou kunnen verschaffen, door de 40 millioen, die, volgens hem, de bedoelde domeinen waard zijn, tot het oprigten van scholen en fabrijken, het onderhoud van behoeftigen, het graven van kanalen enz. te besteden. Ook beweert hij, dat het instellen van een *apanage*, ten behoeve van eenen bepaalden tak van het Koninklijk geslacht, en enkel op den oudsten zoon overervende, strijdig is met de thans in Frankrijk bestaande wetgeving en met de bekende verklaringen der Nationale Vergadering. De ministeriele bladen bestrijden dit vlugtschrift, en beweren daarbij, dat Koning LODEWIJK PHILIPS, wel verre van schatten op te hoopen, de uitgaven van zijn huis niet uit de civiele lijst kan dekken, vooral sedert die Vorst overgroote geldsommen aan het paleis van Versailles te koste legt, hetwelk thans in een groot museum voor de geschiedenis van Frankrijk herschapen wordt. Dezelfde bladen laten niet onopgemerkt, dat de heer de CORMENIN, die thans elken terugkeer tot de vroegere begrippen omtrent leengoederen en adelijke regten zoo hevig gispt, onder de regering van KAREL X niet weinig moeite heeft gedaan, om den titel van baron met dien van burggraaf te mogen verwisselen en daarin eindelijk is geslaagd.

De Parijssche *National*, die in den geest der republikeinsche partij geschreven werdt, veroorlooft zich, een zeer hevigen aanval tegen den maarschalk CLAUZEL. Dit blad beschuldigt dezen veldoverste, dat hij, bij de onderneming naar Constantine, zijnen eigen roem, het leven der hem toevertrouwde soldaten en de eer der Fransche wapenen op eene zeer ligtvaardige wijze heeft op het spel gezet, daar men hem toch vooraf dikwijls genoeg had gewaarschuwd, dat zijne onderneming groot gevaar liep van te mislukken; dat de maarschalk vervolgens, na met het overschot zijner verslagene benden te Bona te zijn teruggekeerd, als om tot den einde toe de rol van NAPOLEON in het klein te spelen, die benden aan haar lot heeft overgelaten, en zich gehaast heeft, om met den Hertog van NEMOURS naar de stad Algiers terug te keeren; dat hij, ofschoon reeds in die stad aangekomen en zeer goed wetende, welke zware beschuldigingen de ministers op hem deden rusten, aan den last om naar Parijs te komen, eerst gehoorzaamd heeft, toen hem dit goeddacht; en dat hij, na zijne ontscheping te Port-Vendres, zoo weinig zorg voor de verdediging van zijnen goeden naam heeft gedragen, dat hij, in plaats van regtstreeks naar Parijs te snellen, vooraf nog zijne landgoederen en ijzersmelterijen heeft bezocht. De *National* meent, dat de traagheid des maarschalks, om zich naar Parijs te begeven, eene vrij wat ergerlijker overtreding der krijgstucht moet genoemd worden, dan de mislukte poging van eenige ontevredene officieren en onder-officieren te Straatsburg. Hetzelfde blad verheft zich met kracht tegen de regeringsbeginselen, die door den maarschalk in het rijk van Algiers zijn gevolgd. Het beweert, dat de Franschen, in plaats van aan de Arabieren zulke avonturiers, als Joussouf, den door hen benoemden Bey van Constantine, op te dringen, hen door zelven gekozene hoofden moesten laten regeren; en dat, indien de nieuwe onderneming naar Constantine niet als het begin van een uitgestrekt plan van verovering van het geheele Rijk van Algiers mogt worden beschouwd, het veel beter ware om die onderneming geheel na te laten, en de daarvoor noodige geldsommen lievè tot krachtdadige bevordering der kolonisatie in Algiers te besteden. — Uit een en ander kan men reeds opmaken, hoe vele verschillende gevoelens zich in de kamer der Afgevaardigden omtrent de zaken van Algiers zullen openbaren, als deze aangelegenheid aldaar regtstreeks ter sprake wordt gebragt.

Uit St. Jean de Luz, wordt onder dagteekening van den 12den dezer, geschreven:

De Generaal EVANS heeft aan den Generaal HARISPE verlof doen verzoeken, om eenige stukken geschut, met de manschap tot bediening van dezelve benoodigd, in eene Fransche haven (Socoa) te mogen ontschepen; die stukken moesten, na te Socoa aan wal gezet te zijn, naar Behobia worden verzonden, voor den dag van den grooten aanval; zij waren tegen Irun bestemd. De Generaal HARISPE heeft per telegraaf instructien uit Parijs gevraagd, en ten antwoord bekomen, dat er geene reden bestond, om niet aan het verlangen van den Generaal EVANS te voldoen. Die Engelsche artillerie wordt derhalve nog heden te Socoa verwacht, dezelve zal vijf mijlen over het Fransche grondgebied moeten doen, om naar Behobia vervoerd te worden, een sterk detachement Engelsche artillerie zal dezelve geleiden. Dit is nog niet het al; om Fontarabie aan te tasten, zal het Engelsche revolutionnaire eskader, onder kommando van Lord JOHN HAY, zich in de Fransche wateren onder Hendaye komen vertuijen, en van daar in volle veiligheid kunnen schieten; het zal aan de roijalisten verboden zijn dit vuur te beantwoorden, wijl hunne kogels noodwendig op het Fransche grondgebied zouden moeten vallen.

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, den 25 Maart.

Het aanstaande voorjaar belooft weder vreugderijk voor Londen te zijn, en wel voornamelijk ter zake van de meerderjarigheid viering van de Prinses VICTORIA, de vermoedelijke troonsopvolgster. Er werden op het paleis van Kensington toebereidselen gemaakt tot de ontvangst van den Koning en den Koningin der Belgen, die voornemens zijn de opgemelde viering bij te wonen. Z. M. heeft daartoe ingelijks uitnoodigingen gezonden aan de Hertogen van ORLEANS en NEMOURS, aan den Prins van Oranje en Hoogstdeszelfs zonen, en aan den Grootvorst MICHAEL van Rusland.

Volgens een onzer bladen, zou Lord Durham onze tegenwoordige Gezant te Petersburg, aan het hoofd van het Huis van Prinses VICTORIA gesteld worden. — De tolken der Torie's laten zich daarover ten scherpste uit, en wel, naar het schijnt, om dat zij inzien, dat door de bedoelde verheffing van Lord DURHAM, de Prinses als het ware voor goed onder den invloed van de Whigs zal gebragt worden; iets hetgeen zij met al hun vermogen zoeken tegen te werken.

De Times roert te dezer gelegenheid ook het ontwerp aan, dat, volgens sommigen, zou bestaan tot uithuwelijking der Prinses aan een neef van vorst LEOPOLD. Hij noemt dit eene lage kuiperij.

In de zitting van het Lagerhuis, is een voorstel van Sir W. MOLESWORTH behandeld, strekkende om eene wet uit de regering van Koningin ANNA af te schaffen, volgens welke niemand in het Parlement zitting kan nemen, die niet 300 ponden 's jaars van zijne vaste goederen trekt. Hij grondde dit voorstel voornamelijk daarop, dat deze wet toch gedurig ontdoken wierd, hetgeen voor iemand, die eenig vermogen bezat, geenszins moeijelijk was; zoo zelfs, dat op dit oogenblik welligt een derde van de leden van het Huis wezenlijk geen enkel vast eigendom bezaten, ofschoon ook vroeger verklaringen omtrent zulk een bezit door hen waren ingeleverd. De minister RUSSELL, verzette zich tegen dit voorstel, niet omdat hij het beginsel daarvan afkeurde, want hij vond er iets ongerijmds in, dat iemand, die eenige honderd duizenden ponden sterlings in de wereld had, geen lid van het Parlement kon zijn, omdat hij niet een klein gedeelte daarvan in vaste goederen had belegd, maar omdat de wet, zijnes inziens, door eene andere behoorde te worden vervangen. De heer O'CONNELL en de radikale leden dreven daarentegen het gevoelen, dat het volk geheel vrij in de keuze zijner vertegenwoordigers moest zijn; en een dier laatstgenoemde, de heer WAKLEY, kwam er zelfs voor uit, dat hij het iets zeer wenschelijks zou achten, dat de nu dikwijls zoo onrustige werklieden voortaan eenige leden van hunnen stand naar het Parlement konden zenden, om daar meer bepaaldelijk hunne belangen voor te staan. Hieruit bleek, dat het voortel zamenhing met het stokpaard der radikale partij, die alle meerderjarige burgers aan de verkiezingen der Parlementsleden wil laten deel nemen. Het voorstel werd met 133 tegen 104 stemmen, en dus met geene zeer groote meerderheid verworpen.

MEXICO.

In het Parijssche *Journal des Debats*, dat in den geest der Fransche Ministers geschreven wordt, leest men:

„De Heer ESPINOSA, die tot het buitengewoon gezantschap uit Mexico aan de Spaansche Koningin behoort, is dezer dagen door Parijs gekomen, met het voornemen, om zich over Engeland naar Vera-Cruz te begeven. Hij is overbrenger van het verdrag van vrede en onafhankelijkheid-verklaring, dat den 28sten December ll. te Madrid tusschen Spanje en deszelfs gewezen volkplanting is onderteekend. Indien de daaromtrent bij ons ontvangene narigten juist zijn, is de inhoud van dit verdrag voor de beide overeenkomende partijen evenzeer vereerend. Spanje heeft er niet op aangedrongen, om aan Mexico, als prijs zijner erkenning als onafhankelijken Staat, het betalen van geldsommen op te leggen, iets, waartoe Mexico, trouwens nooit gekomen zou zijn, na reeds sedert vele jaren eene vreedzame onafhankelijkheid te hebben veroverd, en vooral na, met loffelijke goede trouw en zelfs grootmoedigheid, in 1824 een deel der Spaansche schuld, hetwelk niet minder dan 250 millioen franken bedroeg, bij een besluit van het Congres, als nationale schuld te hebben erkend.

„Het is die grootmoedige stap, reeds voor vijftien jaren gedaan, op een oogenblik, dat Spanje nog, sedert geheel mislukte, plannen beraamde tot herovering dier provincien, die eenmaal de schoonste parel aan zijne kroon uitmaakten; het is die stad, welke aan een der achtenswaardigste leden van de Spaansche Cortes, den Heer FERRER, aanleiding gaf, om in de zitting van den 3den December ll. te verklaren, dat Mexico, bij de behandeling van dit vraagstuk, „den standaard der eere had gedragen." De erkenning der onafhankelijkheid is derhalve algeheel en volstrekt, zonder voorwaarde of voorbehoud hoegenaamd geweest. Indien de Mexicanen, hoe gevoelig zij ook op het punt van nationale eer mogen zijn, zich over den uitslag dezer gewigtige onderhandeling te vreden moeten toonen, vordert toch ook de geregtigheid van te erkennen, dat het edel en rondborstig gedrag van het Madridsche kabinet en van de Cortes in dit opzigt aan de omstandigheden geevenredigd en der aloude Kastiliaansche regtschapenheid waardig is geweest. Het is reeds eene groote opoffering, plegtiglijk afstand te doen van regten, die aan den volkshoogmoed zoo dierbaar zijn; maar die opoffering is nog verhoogd door den welwillenden, vredelievenden geest, waarin zij gedaan is.

„Hopen wij dus, dat deze daad van verzoening tusschen twee landen, welker bevolking, drie eeuwen lang, slechts één zelfde huisgezin heeft uitgemaakt, de grondslag van eene blijvende vriendschap moge zijn, en voor beide de gelukkigste gevolgen moge hebben. Moge zij vooral aan de Mexikaansche republiek nut aanbrengen, en mogen de opregte vrienden van vrijzinnige staatsinstellingen en van den voortgang der beschaving zich kunnen verheugen, dat deze Staat niet meer door de treurige gevolgen van den geest van partijzucht geteisterd wordt, die in Mexico, even als overal elders, steeds met verblindheid en dwingelandij te werk gaat, onverschillig of hij zich met den mantel der vrijheid en der vaderlandsliefde bedekke, of zich voor de handhaving der orde en van het wettig gezag verklare!

Ter Drukkerij van de Erven J. BRINK.